

HARLEQUIN®

Kingitused

018
DETSEMBER

Nicola Marsh

BOSSI MAGAMISTOA
REEGLID

Nicola Marsh
The Boss's Bedroom Agenda
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vilil või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Nicola Marsh
© 2009 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B12203409
ISBN 978-9949-12-857-0

Kirjastuse ERSEN kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest
aadressil www.ersen.ee

Esimene peatükk

Bethany Walker näitas maani ulatuva peegli ees keerutades oma peegelpildile keelt.

„Ma näen kohutav välja.“

Tema onutütar Lana itsitas. „Ma kuulutan su ametlikult *bona fide* nohikuks.“

„Ma näen tõesti nohiku moodi välja, kas pole?“

Lana, kes ise oli nohikute kuninganna ja sellega väga rahul, lükkas oma kilpkonnaraamidega prillid ninal kõrgemale, kui ta tõsine pilk hindavalt Bethi madalatel mustadelt paelteta kingadelt blondide, kuklasse tihedaks krunniks seatud juusteni liikus.

„Sa näed välja täpselt niisugune, nagu üks korralik ekskursioonijuht välja nägema peab. Sa sobid muuseumi, ole mureta.“

Beth kirtsutas nina, siludes lihtsa valge pluusi jäika puuvillriiet. „Kuidas sa saad niisuguseid jubedaid riideid kanda?“

Lana kergitas kulmu ja võttis põrandalt üles Bethi mahavisatud õunrohelise nabapluusi ja ärarebitud sääreosaga lühikesed teksapüksid. „Ma võiksin sinult sedasama küsida.“

„*Touché*, nõps. *Touché*.“

Beth itsitas, ise lõpmata õnnelik lähedase suhte üle, mis tema ja onutütre vahel valitses.

Esimesest hetkest alates, mil Lana oli talle vastu hakanud – vagur kuueaastane, kes keeldus taganemast, kui

Beth, tormakas ja pealetükkiv riukukk, nagu ta tollal olnud oli, tema käest nukku ära rebida püüdis –, oli nende sõprus vankumatu püsinud.

„Kas on veel midagi, mida sa mulle südamele tahad panna, enne kui ma sellega algust teen? Mingeid viimase hetke innustavaid sõnu? Juhiseid? Võimalusi, kuidas kogu Melbourne igavusest oimetuks muuta, kui nad läbi muuseumi marsivad?“

Lana suunurgad tuksatasid. „Tegelikult on küll üks asi.“

„Mis asi?“

Bethile ei meeldinud sugugi kahtlane pilk onutütre silmis, mis andis mõista, et tema muutmine luigest inetuks pardipojaks polnud veel lõppenud.

„Need siin.“ Lana avas kummuti ülemise sahtli ja sirutus seal midagi võtma. „Sa pead need ette panema, et su väljanägemine oleks täiuslik.“

Bethi süda vajus saapasäärde, kui ta heitis pilgu Lana väljasirutatud peopesale – seal lebasid kõige inetumad prillid, mida ta eales näinud oli.

Pead raputades tõstis ta protesti märgiks käed. „Mkm. Mitte mingil juhul. Kas ma pole juba küllalt teinud? Sa oled mu riidesse pannud, ette valmistanud, enese teiseks muutnud. Sa ei saa mind sundida neid kandma!“

Lana rōkatas naerda. „Ma tean, ma tegin lihtsalt nalja. Kuigi ma olen kuulnud, et need on sellel aastal kõigi lahedate muuseumigiidide hulgas tõeline moeröögatus.“

„Veau kihla, et on.“

Beth pööratas silmi, tehes grimasse inetute mustade raamidega prillide suunas, püüdes ise tähele panemata

jätta vaevukuuldavat häälekest, mis ta kõrvus kordas:
„Prillipapa, prillipapa!“

Kui ta oligi lapsepõlves vihanud tarkpea olemist, siis veelgi rohkem oli ta vihanud prillide kandmist ja halb mälestus sellest oli kestnud liiga kaua; piisavalt kaua selleks, et hankida endale osalise tööajaga töö ja teenida piisavalt raha, et kuueteistaastaselt kontaktläätсед osta.

Kui vanasti öeldi, et „poisid ei vaata tüdrukuid, kes kannavad prille“, siis tema puhul oli see vägagi tõeks osutunud ja ta oli otsustanud enesest jäänud muljet parandada niipea, kui sai endale läätsede ostmist lubada. Ta oli muutunud häbelikust veidrikust flirtivaks *femme fatale*'ks ega olnud kordagi tagasi vaadanud.

„Oled kindel? See muudaks su uue väljanägemise täiuslikuks.“

Lana astus sammukese tagasi, pani käed rinnal risti ja imetles oma vaimusünnitist, aga Beth tundis end inetutes kingades ja veelgi inetumates riides nagu Frankensteini pruut.

„Sa ju tead, et ma ei kavatse tegelikult seda riidetust kanda? Et ma teen seda ainult sinu meeleheaks?“

„Jah, tean küll. Tõenäoliselt lendad sa muuseumi kohale mikrominis ja nabapluusis, on ju?“

„Kui sa seda juba mainisid, siis...“

Lana oigas. „Räägi mulle uuesti, miks ma aitasin sulle selle töövestluse korraldada.“

Beth patsutas rahustavalt tema käsivart, vabastas end tantsiskledes võõrastest riidest ja, libistades enda rõivad tagasi selga, riputas jubeda kostüümi riidepuule ning lõi garderoobi ukse pauguga kinni, et ei peaks sellele enam

ühtki pilku heitma. „Sest sa arvad, et ma olen väga hea. Sest veri on paksem kui vesi. Ja kõik need teised tarbetud klišeed, mida sa välja suudad mõelda.“

Lana suu tuksatas, tema näole ilmus kannatlik ilme, mida Beth oli juba nii palju kordi näinud. „Mida sa siis tegelikult selga panna kavatsed?“

Bethil tuli silme ette kujutluspilt oma uuest David Lawrence'i läikivmustast peenetriibulisest kostüümist, fantastilise kitsa seelikuga, mida kaunistas flirtiv rüüs, ning ta õõtsutas puusi, tantsiskles, lisades juurde käekeerutused ja lõpetades kankaani jalatõstetega.

„Ma ostsin vapustava kostüümi. *Mina ja kostüümis*. Kas sa suudad seda ette kujutada?“

Lana kõhistas naerda. „Tegelikult ei suuda. Ma pean seda nägema!“

„Ma lipsan koduteel su juurest läbi, et sa mind näeksid. Ja kui see juba jutuks tuli...“ ta heitis pilgu kellale ja tegi grimassi, „... hakkan ma igaks juhuks liikuma.“

„Jah, ära parem venita. Sa peaksidki minema hakkama.“ Lana hüples ukse poole ja valuvirvendus libises üle ta näo.

„Kuule, sa peaksid maha istuma. See pahkluu ei parane, kui sa elu natuke rahulikumalt ei võta. Ja kui tahes tänulik ma sulle ka poleks, et sa mulle sellest töökohast rääkisid, pole ilma sinuta mööda seda mausoleumi komberdada pooltki nii lõbus.“

Lana kohalolek oleks monotoonsesse regulaarsesse töösse sisseelamise talutavaks muutnud. Kui Bethil oleks olnud võimalus valida, oleks ta pigem peitunud oma lao-

ruumist ümberehitatud korterisse, et luua metallskulptuure, mida ta armastas, aga tal oli seda tööd hädasti vaja. Ja kuigi Melbourne'i muuseumis giidi mängimine talle vaevalt erilist au ja kuulsust töötas, viis see teda ometi sammu võrra unistusele lähemale.

„Issand, kui pealetükkiv sa oled.“

Lana nihutas kargud uuesti kaenla alla ja hüples paari sammu kaugusel seisva püstise seljatoega toolini, ise oiet vaevu maha surudes. „Olen mängus tagasi nüpea, kui see neetud pahkluu terveks saab.“

Ta krimpsutas nägu, tõstis põlvest kinni hoides jalga ja toetas selle tumbale. „Mul on kahju, et ma ei saa kohal olla ja ise sulle näidata, kuidas asjad käivad, nagu lubasin. Tean, et see pole sinu unistuste töö ja et ma töötasin aidata sul sisse elada... kuni juhtus see!“ Ta osutas kipsile ja kortsutas kulmu.

„Ära muretse, nõps. Ainus, mida ma tegema pean, on suuta meeles pidada kõike seda, mida me koos tuupisime, ja juhtida käputäit uudishimulikke nohikuid mööda muuseumi. Lapsemäng.“

Lana ei paistnud selles nii veendunud olevat.

„Oled sa kuulnud uuest ülemusest? Ta on endise juhatause esimehe poeg ja arheoloogide ringkondades tuntud tegija, nii et kuna sinu võttis tööle Abe Voss, pole mul õrna aimugi, kui karm Aidan on.“

Beth prantsatas ta kõrvale jalapingile istuma ja patutas õrnalt lahast. „Eks ma pean talle siis naeratama, et olla heas kirjas. Ma olen kindel, et uus boss pole põrmugi teistsugune.“

„Niisiis sa arvad, et suudad ta ära võluda, mis?“

Kahtlevast ilmest Lana näol mõistis Beth, mida ta asjatundlik, superintelligentne, tõsine vanem nõbu sellest arvas.

„Üks kahest: kas võlun teda naeratusega või pimestan oma giidioskustega. Kuule, sa ju tead, et võid mind usaldada! Et ma teen seda tööd briljantselt ja hoian Walkeri tüdrukute auhinnatud töötaja reputatsiooni puutumatu, eks?“

Lana kõhistas naerda ja pööritas silmi. „Kas sa tõesti tahad, et ma sellele vastaksin?“

„Tegelikult mitte.“

Nad naersid kooris, meenutades lugematut arvu kordi, kui Beth oli palunud Lanal ennast usaldada ja jätnud temaga kohtuma tulemata, kuna mõni poiss, lahe pidu või viimane moekaupade allahindlus oli äkki vahele tulnud.

„Sa saad hakkama. Kui sul päeva jooksul peakski küsimusi tekkima, võid alati vetsu lipsata ja mulle helistada.“

„Hmm... nagu tõeline professionaal.“ Beth hüppas püsti ja heitis disainerikoti õlale. „Olgu. On tulnud aeg oma oskusi demonstreerida.“

„Okei, lase käia. Ja pea meeles – ära tee midagi niisugust, mida mina ei teeks.“

„Jah, proua.“ Beth lõi kulpi, osutades pilguga Lana pahkluule. „Kas sa mulle edu ei soovigi? Midagi sellist nagu „et see töö sul konti ei murraks?““

Lana osutas ukse poole. „Välja! Ja võta oma mannetu huumorimeel enesega kaasa.“

Beth mossitas ja pani käe puusa. „Kas see on siis kellegi viis, kuidas rääkida muuseumi uue staargiidiga?“

Lana kergitas puhmas kulmu, mis oleks hädasti kitkumist vajanud. „Ah et staar või? Mina oleksin rahul hea, mõistliku, pühendunud giidiga. Tead küll, seda tüüpi giidiga, kes teeb suurepärasest tööd ja avaldab ülemusele piisavalt muljet, et see ei suudaks äragi oodata, millal ta uus staarkuraator tööd alustab.“

„Mõistlik? Mmm...“ Beth naeratas kavalalt, tõmbas oma laheda topi allapoole ja hõõritas teksaminis puusi. „Ära muretse, nõps. Sa võid minuga arvestada.“

Uksest hüpleval sammul väljudes kuulis ta veel vaevu Lanat pomisemas: „Just seda ma kardangi.“

„Need kingad juba on midagi,“ pomises Beth endamisi, vaadates vaimustusega alla oma uute Sonia Rykieli satiinist varbaosaga kollakaspruunide kinniste kingade poole.

Ta oleks tegelikult pidanud esimesel tööpäeval valima midagi mugavamalt jalga, aga arvestades seda, et ta oli tipp tunni trammis pressitud higise ärimähe ja räpase üliõpilase vahele – kusjuures viimane neist polnud veel avastanud deodorandi eeliseid –, olid säravad kingad tõeliseks lohutuseks.

Ta oli kõhelnud seksikate lahtise kannaga kingade juures, lootes, et võiks libistada jalad mugavatesse, ehkki sobimatult silmatorkavatesse rihmikutesse, enne kui oli otsustanud ülikõrge kontsaga kinniste kingade kasuks, mille varbaosa oli just parajalt pärlitega kaunistatud.

Beth oli andunud kingasõltlane ning valis alati täiusliku paari, mis tema tujuga sobis – praegusel hetkel andsid need kingad talle hädavajaliku koguse enesekindlust.